

οίος πραγματικῶς εἶνε τουτέστι ἀπαιτη-
τικός και θετικός. Πέρισθαλ, ψηφίζω ὑπὲρ
τῆς παραδοχῆς τῶν φώτων. Κυρία Κλάυδ,
δεσποινίς Χάλκομβ, Ἐλεονώρα, φιλιτάτη
μου σύμβιε, τίς ἐξ ὑμῶν ἔχει τὴν καλω-
σύνην νὰ πιεξῆ μαζί μου δόμινον;

Ἀπετείνετο πρὸς πάσας ἡμᾶς, ἀλλ' ἰ-
δαιτέρως παρετήρει τὴν Λαύραν.

Εἶχε καταστήσει και αὐτὴ ἐπὶ τέλους
νὰ συμμερίζεται τὸν φόβον, ὃν μοι ἐνέπνεεν
ἡ ἰδέα τοῦ νὰ δυσαρεστηθῆ ὅπως δήποτε ὁ
ἀνὴρ ἐκεῖνος και ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρό-
τασίον τοῦ. Ἐπραττε περισσότερο ἀφ' ὅτι
ἠδυνάμην νὰ πράξω ἐγὼ ἡ ἰδία ἐν τοι-
αύτῃ θέσει. Καμμία σκέψις δὲν θὰ ἴσχυε νὰ
μὲ πείσῃ νὰ καθίσω παρὰ τὴν αὐτὴν
τρέπεζαν μετ' αὐτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του,
μέσον τοῦ σκότους τοῦ λυκόφωτος, ὅπερ
βηθηδὸν ἐγένετο πυκνότερον, ἐφαίνοντο
εἰσδύοντες εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου.
Οἱ ἀναπλαμοὶ τῆς φωνῆς μου προσέκρουον
κατὰ τῶν νεύρων μου και μοι προὔξένουν
ῤῆγος φοικίης. Τὸ ὄνειρόν μου, οὐ οἱ μυ-
στηριώδεις φόβοι μετ' ἠνώχλου ἐκδικαίμα-
μάτων καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, ἐτυράννει
τὸ πνευμά μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν
δι' ἀφορήτων προαισθημάτων, δι' ἀγωνίας
και στενοχωρίας ἀπεριγράπτου. Ἐπανέ-
βλεπον τὸν λευκὸν τάφον και τὴν πεπλο-
φόρον γυναῖκα, ἣτις ἐξήρητο ὑπὸ τὸ ἐ-
πιτύμβιον μάρμαρον, ὅπως σταθῆ παρὰ τὸν
Χαρτράϊτ. Ἐκ τοῦ βᾶθους αἴφνης τῆς ψυ-
χῆς μου ἀνεπήδησεν ὁ λογισμὸς περὶ τῆς
Λαύρας, και μετ' ἐνέπλησε πικρίας, ἣν οὐ-
δέποτε ἄλλοτε εἶχον αἰσθανθῆ. Καθ' ἣν
στιγμὴν, πορευομένη πρὸς τὸ τραπέζιον
τοῦ παιγνιδίου, διήρητο ἔμπροσθέν μου,
ἔλαβα τὴν μίαν χεῖρά της και ἀπέθηκα
ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη, ὡς νὰ ἐπρόκειτο μετὰ
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ παντός νὰ χωρι-
σθῶμεν. Ἐνῶ δὲ πάντες μετ' ἐπαιτήρουν ἐκ-
πληκτικοί, ὠρμησα εἰς τὸν κῆπον διὰ τῆς
ἔμπροσθέν μου ἀνοικτῆς θύρας, φεύγουσα
τὰ βλέμματά της και θέλουσα τρόπον τινὰ
νὰ ποφύγω και τὸν ἴδιόν μου ἑαυτόν.

Ἡ ὀμήγουρις διελύθη τὴν ἐσπέραν ἐκεί-
νην βραδύτερον τοῦ συνήθους. Περὶ τὸ με-
σονύκτιον ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ ἡμᾶς σιγὴ
διεκώπη ὑπὸ τῶν μελαγχολικῶν φοικιά-
σεων ὑποκόφωρον πνοῆς, ἣτις ἔσειεν ἀθροῦ-
σως τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Ὅλοι ἠ-
σθάνθησαν, ὅτι ἡ ἀτιμωσφαιρα ἐψυχράνθη
διὰ μιᾶς, ἀλλ' ὁ κόμης πρόωτος ἠσθάνθη
τὴν ἐπιδρασίον τοῦ κρυφίου ἐκείνου ἀνέμου,
ὅστις βηθηδὸν ἐσφοδρύνετο. Ἐνῶ ἀνήπτε
κρηρὸν τι διὰ νὰ μοι τὸ προσφέρει, ἐστα-
μάτησεν αἴφνης και μοι εἶπε συνοδεύων
διὰ νεύματος τοὺς λόγους του:

— Νὰ ἰδῆτε! . . . αὔριον θὰ ἔχομεν
μεταβολὰς. . .

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργῶ.]

[Ἦρα προηγουμένον φύλλον].

Ἀκολουθῶς, παραγγέλλει νὰ φέρωσιν
εἰς τὸ Λοῦβρον ὅλας τὰς μαστιγὰς τῆς
Μονῆς τῆς Ἀγίας Γενοθέρας, διερχό-

μενος δὲ, μελάνειμων, πρὸ τοῦ χω-
λαίνοντος Σχομβέργ, τοῦ ἔχοντος εἰσέτι
ἠρητημένον τὸν βραχίονα ἀπὸ μανδη-
λίου, Δ' Ἐπερών, τοῦ εἰσέτι ζαλισμέ-
νου Κουέλου και τῶν τρεμόντων Δ' Ὡ
και Μωζιρόν, διακνέμι αὐτοῖς μαστιγὰς
και διατάσσει νὰ μαστιγῶνται ἀμοιβαίως
ὅσον ἰσχυρῶς δύνανται οἱ βραχίονες αὐ-
τῶν νὰ κτυπῶσιν.

Ὁ Δ' Ἐπερών πρατρεῖ, ὅτι, πάσων
τῶν δεξιῶν βραχίονα, δέον νὰ ἐξαίρεθῆ τῆς
τελετῆς, διότι δὲν θὰ δύναται ν' ἀντα-
ποδίδῃ τὰς μαστιγώσεις, τὰς ὁποίας θὰ
λαμβάνει, τὸ ὅποτον θέλει ἀποτελεῖ πα-
ραφωνίαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῶν
μαστιγώσεων.

Ὁ Ἐρρίκος ὅμως ἀπαντᾷ αὐτῷ, ὅτι ἡ
μετάνοιά του θέλει εἶναι ἀρεστοτέρα τῷ
Θεῷ.

Αὐτὸς οὕτως διδὲι τὸ παράδειγμα. Ἀ-
φαίρει τὸν μανδύον του, τὸν ὑπενδύτην
και και τὸν χιτῶνά του και τύπτει ἑαυ-
τόν ὡς μάρτυς.

Ὁ Σχικὸς ἠθέλησε νὰ γελᾷ και νὰ
χλευᾷ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀλλὰ
τρομερὸν βλέμμα τοῦ βασιλέως ἔκμειν
αὐτόν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ὦρα κα-
τάλληλος. Λαμβάνει, λοιπόν, αὐτὸς ἐπί-
σης μαστιγὰ, πλὴν, ἀντὶ νὰ τύπη ἑαυ-
τόν, δέσει ἀνηλεῶς τοὺς γείτονάς του.
Ὅσακις δὲ δὲν εὐρίσκει ῤῆγους πλησίον
του, ἐκδέρει τὰ χρώματα τῶν στηλῶν
και τῶν τοίχων.

Ὁ θόρυθος οὗτος φέρει, μικρὸν και κατ'
ὀλίγον, τὴν γαλήνην εἰς τὸ πρόσωπον
τοῦ βασιλέως, μολονότι εἶναι καταφανές,
ὅτι τὸ πνευμά του ἐξακολουθεῖ ὄν σπου-
δαίως τεταραχμένον.

Αἴφνης ἐγκαταλείπει τὸν κοιτῶνά του
και διατάσσει νὰ περιμεινωσιν αὐτόν. Ἐξ-
ελθόντος αὐτοῦ, αἱ μαστιγώσεις παύουσιν
ὡς διὰ μαγείας. Μόνος ὁ Σχικὸς ἀκολου-
θεῖ τύπτων τὸν δ' Ὡ, τὸν ὅποτον ἀπε-
χθάνεται, ἀλλ' ὅστις ἀνταποδίδει αὐτῷ
τὰς μαστιγώσεις μετ' ὅσης αὐτῷ δυνάμεως.
Ἦτο περίεργος μονομαχία.

Ὁ Ἐρρίκος μετέβη παρὰ τῆ βασιλείσσης,
δωρεῖ αὐτῇ περιδέραιον μαργαριτῶν ἀξίας
εἰκοσι πέντε χιλιάδων σκούδων, ἀσπάζε-
ται αὐτὴν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν,
ὅπερ δὲν εἶχε πράξει πρὸ ἔτους, και παρα-
καλεῖ αὐτὴν, ὅπως, ἀποβαλοῦσα τὰ βα-
σιλικὰ κοσμήματα, ἐνδύθῃ σάκκον.

Ἡ Λουδοβίκη τῆς Λορραίνης, πάντοτε
ἀγαθὴ και παῖος, συναινεῖ ἀνεῦ ἀντιλο-
γίας, μόνον δ' ἐρωτᾷ διατὶ ὁ σύζυγός της
ἐπιθυμεῖ τοῦτο.

— Διὰ τὰς ἀμαρτίας μου, ἀποκρίνετα
ὁ βασιλεὺς.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη εὐχαριστεῖ τὴν βα-
σιλίσσαν, γινώσκουσαν κάλλιον παντός ἐτέ-
ρου ὅποτον τὸ δυσβάστακτον φορτίον τῶν
ἀμαρτημάτων, ἐπὶ ταῖς ἐποίσις ὁ σύζυ-
γός της ἔδει νὰ μετανοήσῃ. Ἐνδύεται,
λοιπόν, κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Ἐρρίκου,
ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του,
ἀφοῦ ἐκάλεσεν ἐκεῖ τὴν βασιλίσσαν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ βασιλέως, αἱ μαστι-
γώσεις ἐπανῆλξαν. Ὁ δ' Ὡ και ὁ Σχι-

κὸς, ὅστινες δὲν εἶχον διακόψει τὸ ἔργον,
αἰμᾶσσοῦσιν, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκφράζει αὐ-
τοῖς τὰ συγχαρητήριά του και καλεῖ αὐ-
τοὺς ἀληθεῖς και μόνους φίλους του.

Μετὰ δέκα λεπτά, ἡ βασιλίσα προσ-
έρχεται, περιβεβλημένη τὸν σάκκον. Τότε,
διανέμονται λαμπάδες εἰς ἅπασαν τὴν
αὐλήν και οἱ εὐειδεῖς αὐλικοί, αἱ ὠραταὶ
κυρία και οἱ ἀγαθοὶ Παρισιοί, γυμνόπο-
δες, μετ' ὅν ἐπικρατοῦντα φοικώδη καιρὸν
τῶν πάγων και τῶν χιόνων, πιστοὶ εἰς τὸν
βασιλέα και τὴν Παναγίαν, πορεύονται
εἰς Μονμάρτρ, τὸ πρῶτον μετ' ἐτρέμοντες ἐκ
τοῦ ψύχους, ταχέως ὅμως θερμανθέντες
ἐκ τῶν μακρινῶν μαστιγώσεων, τὰς ὁ-
ποίας ὁ Σχικὸς διακνέμι πρὸς πάντα ἔχον-
τα τὴν δυστυχίαν νὰ εὐρίσκηται εἰς βρα-
χυτέραν τοῦ μήκους τῆς μαστιγῆς αὐτοῦ
ἀπόστασιν.

Ὁ δ' Ὡ ὡμολόγησεν ἑαυτόν ἠττηθέντα
και ἔφυγε πενήτηκοντα βήματα μακρὰν αὐ-
τοῦ.

Τὴν τετάρτην ἐσπερινὴν ὦραν, ὁ πένθι-
μος περίπατος εἶχε περατωθῆ, αἱ Μοναὶ
εἶχον λάθει πλουσίας ἐλεημοσύνας, πάν-
των τῶν αὐλικῶν οἱ πόδες εἶχον ἐξοιδηθῆ
και τὰ νῶτα εἶχον ἐκαδοθῆ ἡ βασιλίσα
ἐφάνη εἰς τὸ κοινὸν περιβεβλημένη εὐρὴν
ἐκ χονδρῶν πανίου χιτῶνα και ὁ βασιλεὺς
κρατῶν κομβολόγιον ἐκ κρᾶνίων νεκρῶν.
Ἐχύθησαν δάκρυα, ἐκάη λίθανος, ἀνεπέμ-
φθησαν κραυγαί, δέησεις, ψαλμωδία.

Πάντες εἶχον ὑποφέρει τὸ ψύχος και
τὰς μαστιγώσεις, ὅπως εὐκατετήσασιν τῷ
βασιλεῖ, χωρὶς νὰ δυνηθῶσιν νὰ μαντεύσωσι
τίνας ἔνεκα λόγου οὗτος, ὅστις τόσον εὐ-
θύμως εἶχε χορεύσει πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐ-
σκληραγῶγει ἑαυτόν τοιοῦτοτρόπως τὴν
ἐπαύριον.

Οἱ Οὐγονότοι, οἱ Ἀντικαθβινισταὶ και οἱ
Ἐκδεδητημένοι εἶδον διερχομένην τὴν λι-
τανεῖαν τῶν μαστιγῶτων, γελῶντες και
λέγοντες, εἰθισμένοι ὡς εἶνε οἱ τοιοῦτου
εἶδους ἄνθρωποι νὰ ἐξευτελίζωσι τὰ πάν-
τα, ὅτι ἡ τελευταία θρησκευτικὴ λιτα-
νεῖα ἦτο καλλιτέρα και εὐλαβεστέρα, ὅ-
περ οὐδὲ ὅπως ἦτο ἀληθές.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον
νῆστις και φέρων ἐπὶ τῶν νῶτων τὰ κυανᾶ
και ἐρυθρὰ ἴχνη τῶν μαστιγώσεων. Δι' ὁ-
λης τῆς ἡμέρας, δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ
τῆς βασιλείσσης, ἐπωφελοῦμενός δὲ πάσης
στιγμῆς ἀναπαύσεως και παντός σταθμοῦ
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὑπέσχετο αὐτῇ νέας
προσόδους και ἐσχεδίαζε προσκυνήματα
μετ' αὐτῆς.

Ὁ Σχικὸς, ἀποκρυμὸν νὰ τύπη και κα-
ταληφθεῖς ὑπὸ ἀκαταβλήτου πείνης, ἔνεκα
τῆς ἀήθους ἀσκήσεως, εἰς τὴν κατεδίκασεν
αὐτόν ὁ βασιλεὺς, ἐκούθη ὀλίγον ἀνωτέρω
τῆς πύλης Μονμάρτρ, ὁμοῦ δὲ μετὰ τοῦ
ἀδελφοῦ Γορανφλώ, τοῦ μοναχοῦ ἐκείνου,
ὅστις ἠθέλε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν Βουσοῦ
και ὁ ὅποιος ἦτο ὁ φίλος του, εἰσῆλθεν
εἰς τὸν κῆπον λίαν περημισμένου ἐξοχι-
κοῦ καπηλείου, ὅπου ἐπιεν εὐώδη οἶνον
και κατεβρόχθισεν ἀγρίαν νῆσσαν, φανε-
θεῖσαν εἰς τὰ ἐγγύς τέλματα. Μετὰ δὲ
τοῦτο, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ και

ἐπέτρεψεν εἰς τὸ Λουβρον, μαστιγῶν, δι' ἄλλης τῆς δυνάμεώς του, τοὺς μετανοοῦντας καὶ τὰς μετανοούσας, καὶ διακνέμων, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, πλήρη συγχωροχέρτια.

Τὴν ἐσπέραν, ὀβρασιλεύς, αἰσθανθεὶς ἐκ τὸν κεκμηκότα ἐκ τῆς νηστείας, τῆς ἀποστάσεως, ἣν γυμνόπους εἶχε διατρέξει, καὶ ἐκ τῶν μανιωδῶν μαστιγώσεων, τὰς ὁποίας εἶχε κατενέγκει καθ' ἐξυτοῦ, διέταξε καὶ παρέθεσαν αὐτῷ νηστήσιμον δεῖπνον, ἔπλυνον διὰ χλιαροῦ ὕδατος τὰ νῶτά του καὶ ἀνῆψαν πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν, μεθ' ἧ μετέβη παρὰ τῷ Σαὶν - Λύκ, τὸν ὁποῖον εὖρε φαιδρὸν καὶ εὐδιάθετον.

Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ὁ βασιλεὺς εἶχε μεγάλως μεταβληθῆ· αἱ ιδέαι αὐτοῦ εἶχον τραπῆ πρὸς τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων, τὴν μετάνοιαν καὶ τὸν θάνατον.

— Ἄ! εἶπε μετὰ τῆς βαρείας φωνῆς ἀνθρώπου ἀηδιάζοντος τὴν ζωὴν, ὁ Θεὸς ἔπραξε καλῶς νὰ καταστήσῃ τὸν βίον τόσῳ πικρὸν.

— Πῶς τοῦτο, Μεγαλειότατε; ἠρώτησεν ὁ Σαὶν - Λύκ.

— Διότι ὁ βαρυνθεὶς τὸν κόσμον τοῦτον ἄνθρωπος, ἀντὶ νὰ φοβῆται τὸν θάνατον, ἐπικλαιεῖται μάλιστα αὐτόν.

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ὁμιλήσατε δι' Ἰμαξ; αὐτόν, διότι ἐγὼ οὐδαμῶς ἐπικαλοῦμαι τὸν θάνατον.

— Ἀκουσον, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κινῶν τὴν κεφαλὴν· θὰ ἔπραττες καλῶς, ἐὰν ἠκολούθεις τὴν συμβουλήν μου ἢ μᾶλλον τὸ παράδειγμά μου.

— Λίαν εὐχαρίστως, Μεγαλειότατε, ἐὰν τὸ παράδειγμα μοὶ ἀρέσκῃ.

— Θέλεις νὰ παραιτήσωμεν ἐγὼ μὲν τὸ στέμμα μου, σὺ δὲ τὴν σύζυγόν σου καὶ νὰ εἰσεέλθωμεν εἰς μοναστήριον; Ἐχω ἀδείξαι τοῦ ἁγίου πατρὸς· ἀπὸ τῆς αὐριον χειρὸς μεθα. Θὰ ἐπικληθῶ ἀδελφὸς Ἐρρίκος. . .

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, συγγνώμην· στέργετε ὀλίγον τὸ στέμμα σας, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε πολὺ· ἀλλ' ἐγὼ ἀρέσκομαι πολὺ εἰς τὴν σύζυγόν μου, τὴν ὁποίαν εἰσέτι δὲν ἐγνώρισα ἀρεκτά. Λοιπὸν ἀποποιούμαι.

— ὦ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, καλλιτερεῖς, ὡς φαίνεται.

— Πάρα πολὺ, Μεγαλειότατε· αἰσθάνομαι τὸ πνεῦμά μου ἤρεμον καὶ τὴν καρδίαν εὐθυμον.

— Πτωχὲ Σαὶν - Λύκ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, συνενῶν τὰς χεῖρας.

— Χθὲς ἔπρεπε, Μεγαλειότατε, νὰ μοὶ προτεινῆτε τοῦτο. ὦ! χθὲς ἤμην παράξενος, μελαγχολικός, τεθλιμμένος. Διὰ τὸ τίποτε θὰ ἐρριπτόμην κατὰ κρηνοῦ. Ἄποψε ὅμως τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει· διήλθον καλὴν νύκτα καὶ λαμπρὰν ἡμέραν. Διάβολε! Ζήτω ἡ χαρὰ!

— Βλασφημείεις, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐβλασφήμησα, Μεγαλειότατε; ἤσως· ἀλλὰ καὶ Ἰμαξ βλασφημεῖτε, νομίζω, ἐνίοτε.

— Ἐβλασφήμουν, Σαὶν - Λύκ, ἀλλὰ δὲν θὰ βλασφήμησω πλέον.

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ὑποσχεθῶ. Θὰ βλασφημῶ ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Ἄλλως, ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ εὖσπλαγχνος διὰ τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν, ὡσάκις προέρχονται ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας.

— Πιστεύεις, λοιπὸν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει μὲ συγχωρήσει;

— ὦ! δὲν ὁμιλῶ δι' Ἰμαξ, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ διὰ τὸν Ἰμετέρον θεράποντα. Ἰμαξ ἡμαρτήσατε. . . ὡς βασιλεὺς. . . ἐνῶ ἐγὼ ἡμαρτήσα ὡς ἀπλοῦς ἰδιώτης· ἐλπίζω, ὅτι ὁ Ἰψιστος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, θέλει ἔχει δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά.

Ὁ βασιλεὺς ἐστέναξε καὶ ἐψιθύριεν ἐν πιστεῖῳ, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, τύπτων τὸ στήθος του.

— Σαὶν - Λύκ, εἶπε μετὰ τοῦτο, θέλεις νὰ διέλθῃς τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνά μου;

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν - Λύκ· τί θὰ πράξωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἰμετέρας Μεγαλειότητος;

— Ὅ· ἀνάψωμεν ὅλα τὰ φῶτα, ἐγὼ θὰ κατακλιθῶ καὶ σὺ θὰ μοὶ ἀναγινώσκεις τὰς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε.

— Λοιπὸν, δὲν θέλεις;

— Θεὸς φυλάξοι.

— Μ' ἐγκαταλείπεις! Σαὶν - Λύκ, μ' ἐγκαταλείπεις!

— Ὅχι, ἀπ' ἐναντίας.

— Ἄ! πραγματικῶς;

— Ἐὰν θέλητε.

— Βεβαίως τὸ θέλω.

— Ἄλλ' ὑπὸ ἓνα ἀπαράβατον ὄρον.

— Ὅποιον;

— Ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης νὰ παραθέσῃ τράπεζαν, νὰ καλέσῃ μουσικούς καὶ ἐταίρους. ὦ! μὰ τὴν πίστιν μου, τότε θὰ χορεύσωμεν.

— Σαὶν - Λύκ! Σαὶν - Λύκ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐντρομος.

— Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν τρελλὸν ἀπόψε. Θέλετε νὰ πίητε καὶ νὰ χορεύσητε, Μεγαλειότατε;

Ὁ Ἐρρίκος ὅμως δὲν ἀπεκρίνετο. Τὸ ἐνίοτε τόσον ζωηρὸν καὶ φαιδρὸν πνεῦμά του ἐπὶ μᾶλλον ἐσκοτίζετο καὶ ἐφαίνετο παλαιὸν κατὰ μυστηριώδους σκέψεως, βαρυνούσης αὐτό, ὡς τεμάχιον μολύβδου, προσδεδεμένον εἰς τοὺς πόδας πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ματαίως κινεῖ τὰς πτέρυγας πρὸς πτήσιν.

— Σαὶν - Λύκ, εἶπε τέλος ὁ βασιλεὺς διὰ φωνῆς πενθίμου, ὄνειρεύεσαι ἐνίοτε;

— Συχνάκις, Μεγαλειότατε.

— Πιστεύεις εἰς τὰ ὄνειρα;

— Ἐχω λόγον πρὸς τοῦτο.

— Ποῖον;

— Διότι τὰ ὄνειρα παραμυθοῦσιν ἡμᾶς περὶ τῆς πραγματικότητος. Οὕτω, τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἶδον θελκτικὸν ὄνειρον.

— Ὅποιον;

— Ὀνειρεύθην ὅτι ἡ σύζυγός μου. . .

— Ἀκόμη συλλογιζέσαι τὴν σύζυγόν σου, Σαὶν - Λύκ;

— Εἰπέρ ποτε.

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ στεναγμοῦ καὶ ὕψων τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ὀνειρεύθην, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαὶν - Λύκ, ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶχε, διατηρούσα ἐπίσης τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν της, διότι ἡ σύζυγός μου εἶναι ὠραία, Μεγαλειότατε. . .

— Ὁμοί! καὶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, Ἄλλὰ καὶ ἡ Εὐα ἦτο ὠραία, δυστυχῆ! Καὶ ὅμως ἡ Εὐα ἐπήνεγκε τὴν ἀπώλειαν πάντων ἡμῶν.

— Ἄ! ἰδοὺ πόθεν προέρχεται ἡ Ἰμετέρα ἐχθρότης. Ἄς ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὸ ὄνειρόν μου. . .

— Ἐγὼ ἐπίσης ὄνειρεύθην, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. . .

— Ἡ σύζυγός μου, λοιπὸν, διατηρούσα τὸ θελκτικὸν πρόσωπον της, εἶχε προσλάβει πτέρυγας καὶ μεταμορφωθῆ εἰς πτηνόν· ἀψηφοῦσα δὲ τὰς κιγκλίδας καὶ τὰς θύρας, ὑπερέβη τὰ τείχη τοῦ Λουβρου καὶ προσέκρουσε, διὰ τοῦ μετώπου της, εἰς τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου μου, ἐνῶ, διὰ μαγευτικῆς κρυψῆς, τὴν ὁποίαν ἐνόουν, μοὶ ἔλεγε: ἀνοιξόν μοι, Σαὶν - Λύκ, ἀνοιξόν μοι, σύζυγέ μου.

— Καὶ σὺ ἤνοιξας; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς σχεδὸν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Τὸ πιστεῖω, ἀνεφώνησεν ὁ Σαὶν - Λύκ, μάλιστα δὲ λίαν προθύμως.

— Κοσμικέ!

— Ὅσον θέλετε, Μεγαλειότατε.

— Καὶ τότε ἀφυπνίσθη;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, προσεφυλάχθην ἐκ τούτου ἐπιμελῶς, διότι τὸ ἐνύπνιον μου ἦτο θελκτικώτατον.

— Ἐξηκολούθησας, λοιπὸν, νὰ ὄνειρεύεσαι;

— Ὅσον ἠδυνήθην, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἐλπίζεις τὴν νύκτα ταύτην. . .

— Νὰ ὄνειρευθῶ ἐκ νέου, Μεγαλειότατε· μὴ δυσχεροσθηθῆτε. Διὰ τοῦτο ἀποποιούμαι τὴν κολακευτικὴν πρότασιν τοῦ ἄναγνώσω ὑμῖν προσευχάς. Ἐὰν ἀγρυπνήσω, Μεγαλειότατε, θέλω τοῦλάχιστον ν' ἀπολάυσω τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἐνύπνιου μου. Ἰδοὺ διατὶ εἶπον εἰς τὴν Ἰμετέραν Μεγαλειότητα: παραθέσατε τράπεζαν, καλέσατε ὄργανα. . .

— Ἀρεεῖ, Σαὶν - Λύκ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐγερθεῖς. Ἀπόλλυσαι καὶ θ' ἀπολεσθῶ ἐγὼ ἐπίσης, ἐὰν παραμείνω ἐνταῦθα. Ἰγειαίνετε, Σαὶν - Λύκ, ἐλπίζω δ' ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ σοὶ ἀποστείλῃ, ἀντὶ τοῦ καταχθονίου ὄνειρου σου, σωτήριόν τι ἐνύπνιον, τὸ ὁποῖον νὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν μετάνοιαν μου, ὅπως ἀμφοτέροι ὁμοῦ σωθῶμεν.

— Ἀμφιβάλλω, Μεγαλειότατε, μάλιστα δὲ εἶμαι τόσον βέβαιος, ὥστε, ἂν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ δώσω συμβουλήν, θὰ ἔλεγον πρὸς τὴν Ἰμετέραν Μεγαλειότητα ν' ἀποπέμψῃ ἀμέσως τὸν ἀθηροσκον Σαὶν - Λύκ, ὅστις ἔχει ἀποφασίσει ν' ἀποθάνῃ ἀμετανόητος. **Δμλ.**

[Ἐκεῖτοι συνέζησαν].

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μεταφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Π. Βίλδλ].

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν παρετηρεῖτο ἕκτακτος κίνησις ἐν τῷ ἀρχαίῳ μεγάρῳ τοῦ κόμητος Χ'. Ἡ κίνησις αὕτη προήρχετο